ROZSUDEK SOUDU (čtvrtého senátu)

9. září 2009 *

Ve věci T-369/06,

Holland Malt BV, se sídlem v Lieshoutu (Nizozemsko), původně zastoupená O. Brouwerem a D. Mesem, dále O. Brouwerem, A. Stofferem a P. Schepensem, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Nizozemským královstvím, zastoupeným C. Wissels, M. de Graveem, C. ten Dam a Y. de Vriesem, jako zmocněnci,

vedlejším účastníkem,

* Jednací jazyk: angličtina.

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené T. Scharfem a A. Stobieckou-Kuik, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2007/59/ES ze dne 26. září 2006 o státní podpoře, kterou Nizozemsko poskytlo společnosti Holland Malt BV (Úř. věst. L 32, s. 76),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (čtvrtý senát),

ve složení O. Czúcz (zpravodaj), předseda, I. Labucka a S. Soldevila Fragoso, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kantza, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. listopadu 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Holland Malt BV, je sdružení *ad hoc* mezi pivovarem Bavaria NV, který vyrábí pivo a nealkoholické nápoje, a společností Agrifirm, družstvem, v jehož rámci spolupracují producenti obilovin z Německa a ze severu Nizozemska. Žalobkyně získala koncesi na výrobu a prodej sladu HTST (High Temperature, Short Time), což je kategorie sladu zvyšující stabilitu chuti, vůně a perlivosti piva, jakož i dobu jeho trvanlivosti.

2 Nizozemská vláda rozhodla, že žalobkyni poskytne investiční podporu ve výši 7 425 000 eur v rámci regionálního investičního programu nazvaného „Regionale investeringsprojecten 2000", jehož dosah byl později rozšířen na odvětví zpracování a uvádění na trh zemědělských produktů uvedených v příloze I Smlouvy o ES.

3 Subvence poskytnutá žalobkyni je určena na výstavbu sladovny v Eemshavenu (Nizozemsko) a směřuje k seskupení jednotlivých stadií, jako například skladování a zpracování sladovnického ječmene, jakož i výroby sladu a jeho uvádění na trh. Skutečné vyplacení subvence bylo pozastaveno až do jeho schválení Komisí. Aby byla získána subvence, měla být investice do tohoto projektu uskutečněna do 1. července 2005.

4 Předvídaná výrobní kapacita sladovny v Eemshavenu je 120 000 tun ročně. Po dokončení výstavby uvedené sladovny a po uzavření výrobních jednotek v Lieshoutu (Nizozemsko) a Wageningenu (Nizozemsko) by roční výrobní kapacita žalobkyně měla být 205 000 tun sladu v roce 2005, zatímco v roce 2001 byla 150 000 tun (v Lieshoutu a Wageningenu). Výstavba byla zahájena v únoru 2004, a podle zjištění Komise v napadeném rozhodnutí byla sladovna zprovozněna v roce 2005.

5 Dopisem ze dne 31. března 2004 oznámilo Nizozemsko subvenci Komisi v souladu s čl. 88 odst. 3 ES a bodem 4.2.6 pokynů Společenství týkajících se státních podpor v odvětví zemědělství (Úř. věst. 2000 C 28, s. 2; dále jen „pokyny“, *citace z uvedených pokynů použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem*). Dne 5. května 2005 zahájila Komise řízení na základě čl. 88 odst. 2 ES. Vzhledem k tomu, že v důsledku uvedeného řízení se zpozdilo vyplacení subvence až za původní datum stanovené nizozemskou vládou, požádala žalobkyně o prodloužení uvedené lhůty až do přijetí rozhodnutí Komise o uvedené subvenci.

6 Dne 26. září 2006 přijala Komise rozhodnutí 2007/59/ES o státní podpoře, kterou Nizozemsko poskytlo společnosti Holland Malt BV (Úř. věst. L 32, s. 76, dále jen „napadené rozhodnutí“).

7 V napadeném rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že sporné opatření, týkající se investice směřující ke zlepšení kvality výrobků žalobkyně a ke zvýšení její výrobní kapacity, představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Dále přezkoumala, zda by uvedené opatření přesto mohlo být prohlášeno za slučitelné se společným trhem na základě čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

8 V tomto kontextu Komise konstatovala, že pro slad HTST či prémiový slad neexistuje oddělený trh. Dále odkázala na bod 4.2.5 pokynů, podle kterého „podporu nelze poskytnout [na investice v souvislosti se zpracováním a odbytem zemědělských produktů], jestliže nelze dostatečně prokázat, že pro dotyčné produkty se na trhu dají

najít běžná odbytiště“. V tomto ohledu konstatovala, že světový trh se sladem a trh se sladem ve Společenství vykazují nadbytečnou kapacitu, a že nebylo prokázáno, že se dají najít běžná odbytiště.

9 Hlavně z těchto důvodů Komise v článku 1 napadeného rozhodnutí konstatovala, že sporná podpora je neslučitelná se společným trhem. Na základě článku 2 napadeného rozhodnutí je Nizozemské království povinno státní podporu vzít zpět. Článek 3 napadeného rozhodnutí ukládá Nizozemskému království povinnost získat od příjemce protiprávně poskytnutou podporu. Podle článku 4 napadeného rozhodnutí musí Nizozemské království informovat Komisi o opatřeních přijatých za účelem dosažení souladu s napadeným rozhodnutím.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

10 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 7. prosince 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

11 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 6. dubna 2007 požádalo Nizozemské království o vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání žalobkyně. Usnesením ze dne 12. června 2007 předseda třetího senátu Soudu tomuto návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení vyhověl.

12 Nizozemské království předložilo svůj spis vedlejšího účastníka a ostatní účastnice řízení k němu předložily svá vyjádření ve stanovených lhůtách.

13 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud o zahájení ústní části řízení. Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání, které proběhlo dne 12. listopadu 2008.

14 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

– zcela nebo zčásti zrušil články 1, 2, 3 a 4 napadeného rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

15 Komise navrhuje, aby Soud:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

16 Nizozemské království navrhuje, aby Soud:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

17 Žalobkyně na podporu žaloby vznáší čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 87 odst. 3 písm. c) ES. Třetí a čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení zásady řádné správy a z porušení povinnosti odůvodnění stanovené v článku 253 ES.

18 Soud považuje za užitečné přezkoumat společně první žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 87 odst. 1 ES a první část čtvrtého žalobního důvodu, týkající se nedostatku odůvodnění ohledně kvalifikace sporné státní podpory.

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES a k první části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení povinnosti odůvodnění ohledně kvalifikace dotčené státní podpory*

Argumenty účastníků řízení

19 Zaprvé má žalobkyně za to, že Komise tím, že neprokázala, že sporné opatření představovalo podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, porušila uvedené ustanovení, jakož i povinnost odůvodnění.

20 Tvrdí, že za účelem prokázání, že státní opatření představuje podporu, která může narušit hospodářskou soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy, musí Komise provést správnou analýzu situace na dotčeném trhu, postavení příjemce a jeho soutěžitelů v rámci uvedeného trhu, podmínek obchodu mezi členskými státy, a uvést, jakou výhodu opatření poskytuje v obchodě v rámci Společenství. V tomto ohledu odkazuje na rozsudky Soudního dvora ze dne 13. března 1985, Nizozemsko a Leeuwarder Papierwarenfabriek v. Komise (296/82 a 318/82, Recueil, s. 809); ze dne 24. října 1996, Německo a další v. Komise (C-329/93, C-62/95 a C-63/95, Recueil, s. I-5151), a ze dne 19. října 2000, Itálie a Sardegna Lines v. Komise (C-15/98 a C-105/99, Recueil, s. I-8855).

21 Komise by měla prokázat, že opatření má skutečný, spíše než zcela teoretický, vliv na podmínky obchodu mezi členskými státy. Krom toho podle rozsudku Soudního dvora ze dne 14. října 1987, Německo v. Komise (248/84, Recueil, s. 4013, bod 18) by Komise měla ověřit, zda dotčené opatření „příjemce citelně zvýhodňuje ve srovnání s jejich soutěžiteli a zda z něj mohou mít prospěch především podniky, které se účastní obchodu mezi členskými státy“.

22 Žalobkyně odkazuje na rozsudek Německo a další v. Komise, bod 20 výše, a tvrdí, že nejsou-li předloženy údaje týkající se jejích vývozů mimo Společenství a jejího obratu ve vztahu k destinacím ve Společenství, je odůvodnění napadeného rozhodnutí ještě méně podrobné, než bylo odůvodnění sporného rozhodnutí zrušeného uvedeným rozsudkem z důvodu nedostatku odůvodnění.

23 Zadruhé vytýká Komisi, že se dopustila nesprávného posouzení, když nezohlednila existenci odděleného trhu pro prémiový slad. Z důvodu inovační povahy svého sladovnického výrobku operovala žalobkyně v oddělném tržním segmentu, tedy na trhu s prémiovým sladem, v jehož rámci nebyla v soutěžním vztahu s tradičními výrobci sladu ve Společenství. V důsledku toho nemohlo sporné opatření narušit hospodářskou soutěž mezi výrobci standardního sladu aktivními v obchodu se sladem mezi členskými státy.

24 Zatřetí, podle žalobkyně, Komise nesprávně určila relevantní období a dospěla k závěru, že trh se sladem byl na sestupu. Uvedená pochybení vedla Komisi k tomu, že se neprávem domnívala, že by mohlo existovat nebezpečí, že sporné opatření zvýhodní jednu společnost v rámci konkurenčního trhu, a tudíž naruší hospodářskou soutěž.

25 Tvrdí rovněž, že Komise za účelem prokázání, že trh se sladem byl na sestupu, neprávem odkazuje na situaci na trhu se sladem v roce 2004. Podle ní jsou podmínky obchodu panující v období 2003/2004 a 2004/2005 irelevantní, protože v uvedeném období Nizozemské království teprve zamýšlelo poskytnout subvenci týkající se výrobní jednotky, která navíc nebyla dosud zprovozněna. K veškerým zvýhodněním a dopadům na hospodářskou soutěž a na podmínky obchodu ve Společenství tedy došlo až poté, co Nizozemské království subvenci žalobkyni poskytlo.

26 Žalobkyně má za to, že pro posouzení dopadu subvence na hospodářskou soutěž a podmínky obchodu měla Komise zohlednit buď roky, v jejichž průběhu byla subvence vyplácena, nebo rok, v němž byla továrna v Eemshavenu plně zprovozněna, a její výrobky byly uvedeny na trh, tedy rok 2006 a následující období.

27 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že podpora nemá významný dopad na obchod ve Společenství, neboť téměř celá produkce nové továrny v Eemshavenu je určena k vývozu do třetích zemí. Tvrdí, že v roce 2005 objem prodeje do destinací ve Společenství předvídaný v jejím obchodním plánu pro rok 2003 dosáhl 71 540 tun, zatímco v roce 2003 byl objem prodeje do destinací ve Společenství přibližně 50 000 tun. To znamená, že v dané době pouze plánovala po zprovoznění továrny v Eemshavenu zvýšit objem prodeje do destinací ve Společenství přibližně o 20 000 tun, a to za celou společnost.

28 Krom toho prodeje plánované do destinací ve Společenství zahrnovaly prodeje uskutečněné z výrobní jednotky v Lieshoutu, jež v rámci posouzení provedeného Komisí nebyla relevantní. Prodeje uskutečněné z továrny v Eemshavenu se týkaly rovněž využití kapacit uvedené továrny, jež nahradily kapacity uzavřené v Lieshoutu.

29 Nizozemské království podporuje argumenty žalobkyně týkající se existence odděleného segmentu trhu se sladem, v jehož rámci žalobkyně nekonkuruje tradičním výrobcům sladu ze Společenství.

30 Komise tvrdí, že první žalobní důvod je nepřípustný, protože s výjimkou vágní zmínky, podle níž subvence neměla znatelný dopad na obchod, ani významný dopad na hospodářskou soutěž, z předložených argumentů jasně nevyplývá právní a skutkový stav, na kterém se žalobní důvod zakládá. Zpochybňuje ostatně rovněž platnost argumentů žalobkyně.

Závěry Soudu

K přípustnosti prvního žalobního důvodu

31 Pokud jde o pochybnosti Komise ohledně přípustnosti prvního žalobního důvodu, úvodem je třeba uvést, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, který je použitelný pro Soud na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu, musí všechny žaloby obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Uvedení těchto informací musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnilo žalované straně připravit svoji obranu a Soudu rozhodnout o žalobě, případně, bez dalších informací na její podporu. Za účelem

zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (usnesení Soudu ze dne 28. dubna 1993, De Hoe v. Komise, T-85/92, Recueil, s. II-523, bod 20).

32 V projednávané věci je třeba konstatovat jednak to, že Komise ve své žalobní odpovědi podrobně odpověděla na první žalobní důvod žalobkyně, a jednak to, že žalobkyně měla právo rozvinout uvedený žalobní důvod a předložit veškerá užitečná upřesnění v replice (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 14. května 1975, CNTA v. Komise, 74/74, Recueil, s. 533, bod 4), přičemž právě to učinila, a podpořila jej skutkovými tvrzeními a výtkami týkajícími se posouzení provedeného Komisí, jež byla uvedena již v žalobě v rámci druhého žalobního důvodu.

33 V důsledku toho je třeba učinit závěr, že námitky Komise týkající se prvního žalobního důvodu nejsou překážkou pro účinnou obranu jejích zájmů ani nebrání Soudu ve výkonu soudního přezkumu. Vzhledem k tomu, že první žalobní důvod je přípustný, je třeba přezkoumat jeho opodstatněnost.

K porušení čl. 87 odst. 1 ES

34 Prostřednictvím argumentace překrývající se s argumentací předloženou v rámci první části čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí neprokázala, že sporné opatření představuje státní podporu, a že se Komise v tomto ohledu dopustila nesprávného právního posouzení.

35 Podle ustálené judikatury musí být splněny čtyři podmínky, aby bylo opatření kvalifikováno jako státní podpora ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Zaprvé se musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků, zadruhé musí tento zásah svého

příjemce zvýhodnit, zatření musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy a začtvrté je třeba, aby narušoval nebo mohl narušit hospodářskou soutěž (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, s. I-7747, bod 75, a rozsudek Soudu ze dne 26. června 2008, SIC v. Komise, T-442/03, Sb. rozh. s. II-1161, bod 44).

36 V projednávané věci žalobkyně nezpochybňuje, že první dvě podmínky jsou splněny. Uplatňuje však, že Komise neprokázala, že sporné opatření ovlivnilo obchod mezi členskými státy a narušilo nebo mohlo narušit hospodářskou soutěž.

37 V rámci svého posouzení těchto dvou podmínek je Komise povinna nikoliv prokázat skutečný dopad podpor na obchod mezi členskými státy a skutečné narušení hospodářské soutěže, ale pouze přezkoumat, zda mohou tyto podpory tento obchod ovlivnit a narušit hospodářskou soutěž (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-372/97, Recueil, s. I-3679, bod 44, a ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, C-66/02, Sb. rozh. s. I-10901, bod 111).

38 V projednávané věci v bodech 35 až 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise ohledně dopadu na obchod v rámci Společenství a možnosti narušení hospodářské soutěže uvedla:

„(35) Opatření spočívá v přímé investiční subvenci […]

(36) […] je zlepšení konkurenčního postavení podniku v důsledku státní podpory obvykle důkazem toho, že je narušena hospodářská soutěž s jinými podniky, které takovou podporu neobdržely.

(37) Opatření nepříznivě ovlivňuje obchod mezi členskými státy, pokud ztěžuje dovoz z jiných členských států nebo usnadňuje vývoz do jiných členských států. Přitom je rozhodující, zda se obchod mezi členskými státy v důsledku sporného opatření vyvíjí jinak nebo se jinak může vyvíjet.

(38) S produktem, jehož se dotyčná podpora týká (slad), se uvnitř Společenství intenzivně obchoduje. V roce 2004 se [mezi 25 členskými státy EU] zobchodovalo zhruba 1,3 milionu tun sladu. To je přibližně 15 % celkové produkce sladu ve Společenství za rok 2004. Toto odvětví je tedy vystaveno konkurenci […]“

39 Zaprvé je třeba přezkoumat argument žalobkyně, podle kterého z důvodu inovační povahy jejího sladu HTST vyráběného sladovnou v Eemshavenu operuje na odděleném trhu, tedy na trhu prémiového sladu, na kterém není v soutěžním postavení s ostatními výrobci sladu ve Společenství.

40 V odpovědi na argumenty žalobkyně a Nizozemského království předložené v tomto ohledu během správního řízení Komise v bodech 78 až 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumala otázku existence odděleného trhu pro prémiový slad. Na základě vyjádření několika vnitrostátních sladovnických sdružení (finská sdružení, sdružení ze Spojeného království, francouzská a dánská sdružení) majících za to, že pro prémiový slad neexistuje oddělený trh (body 18, 19, 21 a 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí), Komise konstatovala, že slad je spíše produktem druhové povahy s lehce rozdílnými vlastnostmi a jakostními normami uloženými pivovarnictvím (bod 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tvrdila, že veškeré statistické zdroje [Eurostat (statistický úřad Evropských společenství), Euromalt, Mezinárodní rada pro obiloviny] týkající se produkce, předložené v průběhu správního řízení, se týkaly pouze obecného

trhu se sladem. Uvedla, že samo Nizozemské království ani sama žalobkyně nepředložila údaje týkající se existujících kapacit pro prémiový slad obecně a konkrétně produkce žalobkyně (bod 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

41 Je nesporné, že v průběhu řízení před Soudem nepředložily ani žalobkyně, ani Nizozemské království jiné statistické údaje týkající se konkrétně výroby prémiového sladu či jeho uvádění na trh. Mimoto bylo odkázáno pouze na údaje týkající se sladu obecně, aniž by byl odlišen „standardní slad" od „prémiového sladu", kterým je HTST slad žalobkyně.

42 Žalobkyně se omezila na odkaz na zprávu Frontier Economics z října 2005 nazvanou „Holland Malt" (dále jen „zpráva Frontier Economics"), jež podle ní „potvrdila, že v rozsahu, v jakém prodeje HTST nahrad[ily] stávající prodeje standardního sladu, šlo o součást přirozeného procesu inovace v rámci trhu, jehož výskyt [byl] předvídán v každém případě". Krom toho je třeba uvést, že zpráva Frontier Economics, kterou mimoto podle informací poskytnutých na jednání účastníky řízení objednala žalobkyně, obsahuje rovněž následující vyjádření: „očekává se, že slad HTST […] vyráběný v Eemshavenu přinejmenším částečně nahradí prodeje […] ostatních výrobců standardního sladu, včetně těch, jež disponují nadbytečnými kapacitami".

43 Je třeba konstatovat, že uvedená tvrzení žalobkyně a zprávy Frontier Economics jasně uvádějí, že slad HTST, náležející do kategorie prémiového sladu, může nahradit „standardní" slad, což potvrzuje zjištění Komise, podle něhož slad HTST žalobkyně konkuroval sladům ostatních výrobců.

44 Je tedy třeba mít za to, že tvrzení žalobkyně týkající se existence odděleného trhu pro prémiový slad či slad HTST jsou neopodstatněná a že Komise se v tomto ohledu nedopustila nesprávného posouzení.

45 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise neprokázala, že sporné opatření mělo skutečný účinek na podmínky obchodu mezi členskými státy, a zejména, že se Komise dopustila nesprávného posouzení, když nezohlednila skutečnost, že produkce nové továrny v Eemshavenu je téměř celá určena k vývozu do třetích zemí.

46 V tomto ohledu je zaprvé třeba připomenout, že podle judikatury citované v bodu 37 výše, není Komise povinna prokázat skutečný dopad podpor na obchod ve Společenství, ale pouze přezkoumat, zda mohou dané podpory tento obchod ovlivnit.

47 Zadruhé je třeba připomenout, že pokud podpora poskytnutá členským státem posiluje postavení podniku vzhledem k jiným konkurenčním podnikům v obchodě uvnitř Společenství, musí být tento obchod považován za ovlivněný podporou (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. září 1980, Philip Morris Holland v. Komise, 730/79, Recueil, s. 2671, bod 11; ze dne 22. listopadu 2001, Ferring, C-53/00, Recueil, s. I-9067, bod 21, a ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, bod 37 výše, bod 52).

48 Přitom vzhledem k tomu, že sporným opatřením byla investiční subvence směřující k modernizaci a zvýšení výrobní kapacity žalobkyně, dané opatření nezbytně posiluje konkurenční postavení žalobkyně vzhledem k postavení jejích konkurentů, kteří buď musí takové investice financovat prostřednictvím vlastních zdrojů, nebo se jich musí vzdát. Krom toho tvrzení obsažené ve zprávě Frontier Economics (viz bod 42 výše), podle kterého má slad vyráběný v továrně v Eemshavenu nahradit prodeje ostatních evropských výrobců, výslovně naznačuje, že podniky Společenství patří mezi konkurenty žalobkyně.

49 Krom toho je třeba uvést, že sama žalobkyně přiznává, že se podílí na obchodu ve Společenství. V průběhu správního řízení uvedla, že v roce 2005 měla v úmyslu prodat v Evropě 71 540 tun sladu a že 42 % svých prodejů uskutečnila v rámci obchodu ve

Společenství. Mimoto nelze přijmout argument, podle kterého má být v tomto ohledu zohledněna pouze továrna v Eemshavenu, neboť podle judikatury citované v bodě 47 výše má být přezkoumáno posílení postavení přijímajícího podniku, a nikoli postavení konkrétních výrobních jednotek.

50 V každém případě žalobkyně tím, že v dokumentech předložených Soudu opakovaně uvedla, že nová továrna v Eemshavenu směřuje „téměř veškerou" svoji produkci do třetích zemí, výslovně uznala, že část uvedené produkce byla prodána ve Společenství. Omezená povaha celkového objemu prodejů v rámci obchodu ve Společenství nebo omezený podíl uvedených prodejů ve vztahu k celkové produkci podniku je přitom pro posouzení vlivu na uvedený obchod irelevantní, neboť podle judikatury neexistuje práh nebo minimální procentní podíl, při jejichž nedosažení by bylo možné mít za to, že obchod mezi členskými státy není ovlivněn (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. března 2005, Heiser, C-172/03, Sb. rozh. s. I-1627, bod 32).

51 Podpůrně je třeba připomenout, že Komise neměla povinnost prokázat, že žalobkyně skutečně vyvážela slad do ostatních členských států, neboť podle judikatury může posílení postavení podniku, který se až dosud nepodílel na obchodu ve Společenství, danému podniku umožnit proniknout na trh jiného členského státu, takže opatření, jehož výsledkem je takové posílení, může uvedený obchod ovlivnit (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, bod 37 výše, bod 117).

52 Je tedy třeba konstatovat, že okolnosti uvedené Komisí (viz bod 38 výše), tedy posílení postavení žalobkyně vzhledem k jejím konkurentům, a skutečnost, že významný objem sladu byl předmětem obchodu ve Společenství, postačují k prokázání toho, že sporné opatření mohlo ovlivnit obchod ve Společenství, takže argumenty žalobkyně v tomto ohledu jsou zcela neopodstatněné.

53 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise neprokázala, že sporné opatření narušilo hospodářskou soutěž. Konkrétně měla Komise nesprávně určit období relevantní pro svůj přezkum a domnívat se, že dotčený trh byl na sestupu. Uvedená pochybení vedla Komisi k tomu, že měla neprávem za to, že sporné opatření narušilo hospodářskou soutěž.

54 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podpory, jejichž účelem je osvobodit podnik od nákladů, které by obvykle musel nést v rámci svého běžného řízení nebo svých běžných činností, v zásadě narušují podmínky hospodářské soutěže (rozsudky Soudu ze dne 8. června 1995, Siemens v. Komise, T-459/93, Recueil, s. II-1675, body 48 a 77; ze dne 30. dubna 1998, Vlaams Gewest v. Komise, T-214/95, Recueil, s. II-717, bod 43, a ze dne 23. listopadu 2006, Ter Lembeek v. Komise, T-217/02, Sb. rozh. s. II-4483, bod 177).

55 Soudní dvůr také rozhodl, že podpora snižující náklady na změnu kapacit výrobních zařízení přijímajícího podniku, takovému podniku poskytuje konkurenční výhodu ve vztahu k výrobcům, kteří na vlastní náklady provedli, nebo měli v úmyslu provést podobnou změnu kapacit svých zařízení (viz v tomto smyslu rozsudek Philip Morris Holland v. Komise, bod 47 výše, bod 11). Z judikatury tedy jasně vyplývá, že to, co *ipso facto* může narušit hospodářskou soutěž, je nejen snížení, prostřednictvím státních zdrojů, nákladů běžného řízení nebo běžných činností podniku, ale rovněž subvence, která osvobozuje příjemce od všech či části investičních nákladů.

56 Je tedy třeba konstatovat, že skutečnosti uplatněné Komisí v bodech 35 a 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí (uvedené v bodě 38 výše), tedy skutečnost, že sporné opatření má subvencovat investici a posiluje postavení příjemce ve vztahu k postavení jeho konkurentů, nezbytně implikují, že sporné opatření může narušit hospodářskou soutěž. Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyně týkající se relevantního období, které má být zohledněno v rámci přezkumu, a otázka, zda byl trh na sestupu, nemají žádný dopad na posouzení ovlivnění hospodářské soutěže v projednávané věci, neboť nezpochybňují skutečnost, že subvence posiluje postavení žalobkyně ve vztahu k postavení jejích konkurentů, takže je třeba zamítnout uvedené argumenty jako nerelevantní.

57 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že Komise správně určila, že sporné opatření mohlo ovlivnit obchod uvnitř Společenství a narušit hospodářskou soutěž, a že tudíž představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, takže veškeré argumenty žalobkyně týkající se porušení uvedeného ustanovení musí být zamítnuty.

K odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se ovlivnění obchodu uvnitř Společenství a hospodářské soutěže

58 Ohledně odůvodnění ve smyslu článku 253 ES je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury rozsah povinnosti uvést odůvodnění závisí na povaze dotčeného aktu a kontextu, v němž byl přijat (rozsudky Soudu ze dne 22. října 1996, Skibsværftsforeningen a další v. Komise, T-266/94, Recueil, s. II-1399, bod 230, a ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, bod 278). Z odůvodnění aktu musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl přezkoumat jeho opodstatněnost, přičemž není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho skutkový a právní kontext (rozsudky Soudního dvora ze dne 20. března 1957, Geitling v. Vysoký úřad, 2/56, Recueil, s. 9, 37, a ze dne 22. června 2004, Portugalsko v. Komise, C-42/01, Sb. rozh. s. I-6079, bod 66).

59 Pokud jde konkrétněji o rozhodnutí v oblasti státních podpor, podle ustálené judikatury, jestliže v některých případech může ze samotných okolností, za kterých byla podpory poskytnuta, vyplývat, že tato podpora může ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit, nebo hrozit narušením hospodářské soutěže, přísluší Komisi, aby tyto okolnosti přinejmenším uvedla v odůvodnění svého rozhodnutí (rozsudky Nizozemsko a Leeuwarder Papierwarenfabriek v. Komise, bod 20 výše, bod 24; Itálie a Sardegna Lines v. Komise, bod 20 výše, bod 66, a rozsudek Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land-Nordrhein Westfalen v. Komise, bod 58 výše, bod 292).

60 V projednávané věci Komise koherentním způsobem uvedla relevantní okolnosti, které, jak Soud rozhodl v bodech 52 a 56 výše, postačují k prokázání, že sporné opatření mohlo ovlivnit obchod uvnitř Společenství a narušit hospodářskou soutěž.

61 Žalobkyně nemůže právoplatně tvrdit, že judikatura, na niž odkazuje (viz body 20 až 22 výše), požaduje, aby Komise v tomto ohledu provedla důkladnější přezkum.

62 Pokud jde o rozsudek Nizozemsko a Leeuwarder Papierwarenfabrik v. Komise, bod 20 výše (bod 24), Soudní dvůr uvedl, že sporné rozhodnutí neobsahuje ani nejmenší náznak ohledně situace na dotčeném trhu, postavení příjemce na daném trhu, obchodních toků a vývozů podniku. Soudní dvůr uvedl faktory, které by mohly být relevantní pro posouzení ovlivnění obchodu ve Společenství ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, a zdůraznil, že Komise žádný z nich nepřezkoumala. Nicméně z uvedeného rozsudku nijak nevyplývá, že by Komise v každém jednotlivém případě měla posuzovat každý z uvedených faktorů.

63 Stejně tak Soudní dvůr a Soud v tomto ohledu rozhodly, že postačí, aby Komise prokázala, že posuzované podpory mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy a mohou narušit hospodářskou soutěž, aniž by bylo nezbytné vymezit dotčený trh a analyzovat jeho strukturu a z toho plynoucí konkurenční vztahy (viz v tomto smyslu rozsudek Philip Morris Holland v. Komise, bod 47 výše, body 9 až 12, a rozsudek Soudu ze dne 15. června 2000, Alzetta a další v. Komise, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až T-607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Recueil, s. II-2319, bod 95).

64 Pokud jde o rozsudek Itálie a Sardegna Lines v. Komise, bod 20 výše, z bodu 69 uvedeného rozsudku jasně vyplývá, že důvodem neplatnosti sporného rozhodnutí z roku 1997 týkajícího se odvětví plavby námořní dopravy na Sardinii (Itálie) byla skutečnost, že Komise opomněla vysvětlit důvod, jak mohl režim podpor ve prospěch

sardinských námořních dopravců ovlivnit obchod ve Společenství v dotčeném odvětví, zejména s ohledem na skutečnost, že kabotáž byla na úrovni Společenství liberalizována až dva roky po přijetí uvedeného rozhodnutí. Tento důvod neplatnosti, vlastní uvedené věci, tedy nemůže mít dopad na posouzení napadeného rozhodnutí, které se týká odvětví podléhajícího pravidlům pro volný pohyb zboží.

65 Žalobkyně dále nemůže na podporu své argumentace odkazovat na rozsudek Německo a další v. Komise, bod 20 výše. Především se věc, v níž byl uvedený rozsudek vydán, týkala bankovní záruky, jejímž účelem bylo umožnit přijímajícímu podniku získat většinový podíl na kapitálu jiného podniku, čímž se od projednávané věci podstatně liší. V projednávané věci totiž sporné opatření sestává z investice, jejímž účelem je zlepšit a zvýšit produkci příjemce, takže relevantní okolnosti, které musí Komise uvést v napadeném rozhodnutí nejsou totožné s relevantními okolnostmi ve věci, v níž byl vydán rozsudek Německo a další v. Komise, bod 20 výše. Dále, ačkoli je pravda, že v dané věci Komise uvedla některé konkrétní údaje ohledně získaného podniku, nic to nemění na tom, že Soudní dvůr v rámci posouzení vedoucího ke zjištění nedostatku odůvodnění připsal velký význam skutečnosti, že přezkum Komise byl omezený na získaný podnik a že nebylo provedeno žádné posouzení týkající se situace příjemce. Přitom v projednávané věci se celý přezkum provedený Komisí týká přijímajícího podniku.

66 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že pokud jde o ovlivnění obchodu uvnitř Společenství a hospodářské soutěže, napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno.

67 V důsledku toho je třeba zamítnout první žalobní důvod a první část čtvrtého žalobního důvodu, které uplatnila žalobkyně.

2. *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 3 písm. c) ES a ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu týkající se nedostatečného odůvodnění v tomto ohledu*

68 Soud považuje za užitečné přezkoumat druhý žalobní důvod vycházející z porušení čl. 87 odst. 3 písm. c) ES společně s druhou částí čtvrtého žalobního důvodu vycházející z nedostatku odůvodnění ohledně použití čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

69 Druhý žalobní důvod se dělí na čtyři části. První část vychází z nesprávného výkladu a z nesprávného použití pokynů. Druhá část se týká neexistence řádného zvážení přínosů sporného opatření na jedné straně a jeho dopadu na podmínky obchodu ve Společenství na druhé straně. Třetí část vychází z nesprávného posouzení dopadu subvence na výrobní kapacity v odvětví sladu. Čtvrtá část vychází z nezohlednění událostí a vývoje, k nimž došlo mezi přijetím rozhodnutí o poskytnutí subvence a přijetím napadeného rozhodnutí.

70 Je třeba provést společný přezkum první a třetí části druhého žalobního důvodu, neboť analýza první části vyžaduje rovněž posouzení otázek týkajících se stávajících a předpokládaných kapacit, jakož i skutečnosti, že sporné opatření směřuje ke zvýšení výrobních kapacit žalobkyně.

K první a třetí části, které vycházejí z nesprávného výkladu a nesprávného použití pokynů a z nesprávného posouzení ohledně nadbytečné kapacity

Argumenty účastníků řízení

71 Žalobkyně tvrdí, že druh investice a dotčených výrobků jasně naznačuje, že může pro své výrobky na trhu najít běžné odbytiště ve smyslu bodu 4.2.5 pokynů. To se týká zejména odbytišť na rostoucích trzích mimo Společenství, takže dopad investice na kapacity na trhu se sladem ve Společenství je minimální nebo nanejvýš okrajový.

72 Ohledně dotčených výrobků žalobkyně tvrdí, že dotčená sladovna vyrábí pouze slad HTST, kategorii sladu inovační povahy. Vytýká Komisi, že neposoudila širší otázku, zda lze na trhu nalézt běžná odbytiště pro prémiový slad.

73 Ohledně druhu investice žalobkyně tvrdí, že jí investice umožnila modernizovat zařízení na výrobu sladu a přemístit kapacity z neefektivních závodů ve vnitrozemí do závodu na pobřeží se snadným přístupem k ječnému sladu. Tvrdí, že nové kapacity v Eemshavenu umožňují orientovat značnou část prodejů na vývoz a reagovat na vzrůstající poptávku ze strany sladovnických společností po dodávkách nebaleného sladu, což potvrzuje, že jsou a budou nalézána běžná odbytiště na trzích s těmito produkty.

74 Ohledně posouzení stávajících a předpokládaných kapacit na trhu se sladem ve Společenství má žalobkyně v podstatě za to, že Komise dotčenou podporu zakázala

nesprávně, jelikož bylo zjevné, že nadbytečná kapacita na trhu se sladem ve Společenství a na světovém trhu není strukturální a bude v blízké budoucnosti napravena.

75 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že odvětví sladu ve Společenství se vyznačuje tendencí přemisťovat výrobní kapacity neefektivních sladoven nacházejících se daleko od moře do moderních sladoven, které se nacházejí v přístavech či poblíž významných vodních cest a které mají snadný přístup k ječnému sladu. Na základě zprávy RM International ze dne 22. dubna 2005 o trhu se sladem (dále jen „zpráva RM International“) a na základě různých zpráv H. M. G. tvrdí, že zaprvé tento proces modernizace vedl ke směrování kapacit na vývoz sladu do třetích zemí, spíše než na obchod ve Společenství, jakož i k jasnějšímu rozlišení sladoven nacházejících se daleko od přístavů, které dodávají svoji produkci na vnitrostátní trhy uvnitř Společenství, a modernizovanými sladovnami, které směřují svoji produkci na rostoucí vývoz mimo Společenství. Zadruhé byl tento proces posílen tendencí, podle které museli výrobci sladu čelit narůstající poptávce pivovarnických společností po dodávkách nebaleného sladu, kterou mohly uspokojit pouze moderní sladovny nacházející se v přístavech. Zatřetí žalobkyně tvrdí, že proces vedl k dalšímu zakládání závodů se snadným přístupem k ječnému sladu, spíše než k zakládání závodů, které snadný přístup nemají, což mělo za následek, že uzavření kapacit sladoven, které nemají dostatečný přístup k ječnému sladu, a jejich nahrazení kapacitami poblíž zdrojů ječného sladu.

76 V tomto ohledu má žalobkyně především za to, že nic nepodporuje závěr Komise, podle kterého mohla mít dotčená investice negativní účinek na kapacity výroby sladu a na podmínky obchodu ve Společenství. Tvrdí, že část nových kapacit v Eemshavenu směřujících do evropských destinací nahradila kapacity uzavřených závodů ve vnitrozemí v Lieshoutu a Wageningenu. Tvrdí, že přidaná kapacita sladovny v Eemshavenu je 55 000 tun.

77 Na podporu tohoto argumentu odkazuje na tabulku prodejů uvedenou v „Přehledu prodejů HM od Deloitte“ ze dne 6. prosince 2006, podle níž během roku 2006 továrna v Eemshavenu vyprodukuje téměř 112 220 tun, z čehož bude 79 449 tun dodáno do

destinací mimo Společenství a 32 767 tun bude dodáno do destinací ve Společenství, z čehož vyplývá, že veškerá dodatečná kapacita v Eemshavenu bude téměř výhradně orientována do destinací mimo Společenství.

78 Vytýká Komisi, že nezaujala dynamický přístup a neposoudila dopad subvence s ohledem na vývoj trhu a na obecně cyklickou povahu uvedeného trhu. Poznamenává, že tento anticipační přístup vyplývá rovněž ze znění bodu 4.2.5 pokynů, který uvádí, že Komise musí posoudit, zda se dají najít běžná odbytiště s ohledem na stávající a předpokládané kapacity na trhu se sladem. Odkazuje na rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 1996, AIUFFASS a AKT v. Komise (T-380/94, Recueil, s. II-2169), v němž Soud potvrdil dynamický způsob posouzení použitý Komisí, který se týkal dynamických tendencí pravděpodobných i po datu, k němuž bude nová kapacita textilu uvedena na trh.

79 Žalobkyně má za to, že v projednávané věci Komise takové posouzení neprovedla, neboť nezohlednila zprávy týkající se trhu se sladem, zejména zprávu RM International, podle níž v roce 2005 a 2006 proběhnou na trhu se sladem ve Společenství významné strukturální změny, a poptávka velmi rychle převýší nabídku následkem vyhlídek na zvýšení výroby piva a poptávky po sladu. Má za to, že Komise se měla soustředit na období po okamžiku, kdy by továrna v Eemshavenu dosáhla plné kapacity, tedy rok 2006 a následující.

80 Žalobkyně rovněž vytýká Komisi, že nezohlednila zprávy H. M. G., a zejména zprávu ze dne 13. července 2006 o stavu trhu se sladem (dále jen „zpráva G. z července 2006“), která uvádí, že „pokud jde o rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou po sladu, lze říct, že již neexistuje mnoho nadbytečných kapacit […; p]řičemž zbývající nadbytečná kapacita je v přijatelných mezích“. Žalobkyně rovněž uplatňuje, že H. M. G. na setkáních

s Komisí upozorňovala na radikální změnu viditelnou na trhu mezi počátkem roku 2006 a červencem 2006, jež měla za následek větší vyváženost nabídky sladu a poptávky po sladu.

81 Žalobkyně má za to, že Komise provedla nesprávné posouzení vyhlídek na růst trhů vývozu mimo Společenství. Podle ní se Komise nesprávně domnívala, že rostoucí poptávku po sladu v jihovýchodní Asii může uspokojit Austrálie, a že rostoucí trhy se sladem v Jižní Americe a Africe budou uspokojeny novými závody v Argentině, a rozšířením závodu v Mercosuru ve Venezuele a „případně" v dalších zemích Jižní Ameriky.

82 Má za to, že její obchodní odbytiště na vznikajících trzích mimo Společenství je třeba považovat za doplňková obchodní odbytiště. Tvrdí, že i kdyby o uvedená odbytiště částečně soutěžila s ostatními výrobci sladu ze Společenství, rozhodnutí Komise obvykle přijímaná na základě pokynů ukazují, že to nemůže odůvodnit odmítnutí prohlásit sporné opatření za slučitelné se společným trhem.

83 Ohledně možnosti přesměrování své činnosti na trh Společenství, zmíněné v bodě 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně tvrdí, že to nelze rozumně předvídat v rozsahu, v jakém na trhu nalezla a nadále nachází pro své výrobky dostatečná odbytiště a v jakém bude nadále mít prospěch z růstu trhů v zemích mimo Společenství.

84 Žalobkyně odkazuje na zprávu H. M. G. z listopadu 2006 o stavu sladovnického průmyslu, podle které bude v roce 2007 teoretická celková světová kapacita zcela absorbována, nebo dokonce převýšena světovou poptávkou po sladu, takže v budoucnu se trh bude vyznačovat nedostatkem sladu.

85 Pochybuje o skutečnosti, že by počet vývozních licencí byl důvěryhodným zdrojem na podporu závěrů ohledně podílu Společenství na světovém obchodu se sladem. Má za to, že snížení počtu vývozních licencí získaných ve Společenství lze rovněž spojit s dočasným nedostatkem ječného sladu uvnitř Společenství. Uvedený počet tedy není dobrým ukazatelem potenciálu Společenství zvýšit svůj podíl na světovém obchodu se sladem. Domnívá se, že údaje týkající se kapacity by vždy měly být vykládány a analyzovány s ohledem na strukturální změny, k nimž došlo v odvětví sladu ve Společenství.

86 Žalobkyně napadá metodu použitou Komisí k určení stavu nadbytečných kapacit na trhu se sladem, a zejména odkaz na míru využití kapacit ve výši 98 %, jež podle ní správně neodráží kapacitu ve Společenství. Komise totiž nezohlednila skutečnost, že téměř žádná továrna nevyrábí po celý rok, neboť pravidelně probíhají opravy a zlepšovací práce. Žalobkyně uznává, že nedisponuje přesnými informacemi o využití výrobních kapacit v plném rozsahu, a má za to, že je pravděpodobně nižší než 98 %.

87 Vytýká Komisi skutečnost, že její posouzení v napadeném rozhodnutí týkající se dopadu investice na kapacitu na trhu se sladem ve Společenství jsou založeny hlavně na údajích poskytnutých sdružením Euromalt, sdružením výrobců sladu, kteří jsou jejími konkurenty, a kteří tedy mají obchodní zájem bránit modernizaci jejích kapacit. Tvrdí, že dopisy sdružení Euromalt nespecifikují, jak byly uskutečněny výpočty kapacit výroby sladu a poptávky po sladu, a že Komise měla ověřit metody použité k provedení uvedených výpočtů a přezkoumat, zda správně odrážejí stávající kapacity v odvětví sladu.

88 Nizozemské království podporuje argumenty žalobkyně.

89 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně a Nizozemského království.

Závěry Soudu

90 Článek 87 odst. 3 písm. c) ES umožňuje Komisi, aby na základě výjimky z obecného zákazu uvedeného v čl. 87 odst. 1 prohlásila za slučitelné se společným trhem „podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem“.

91 Podle bodu 4.2.5 pokynů „[p]odporu nelze poskytnout na základě bodů 4.2.3 či 4.2.4, jestliže nelze dostatečně prokázat, že pro dotyčné produkty se na trhu dají najít běžná odbytiště [; r]elevance takového dokazování musí být přiměřeně posouzena ohledem na dotčené výrobky, druh investic, jakož i stávající a předpokládané kapacity“.

92 Komise podle čl. 87 odst. 3 ES disponuje širokou posuzovací pravomocí, jejíž výkon zahrnuje komplexní hodnocení hospodářského a sociálního charakteru, která musejí být prováděna v kontextu Společenství. Soudní přezkum výkonu této posuzovací pravomoci se omezuje na prověření toho, že byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence nesprávného právního posouzení, zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu nebo zneužití pravomoci (rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, bod 37 výše, bod 83, a rozsudek Soudu ze dne 6. dubna 2006, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, T-17/03, Sb. rozh. s. II-1139, bod 41).

93 Komise se může sama vázat obecnými směry pro výkon své posuzovací pravomoci prostřednictvím aktů, jako jsou pokyny, v rozsahu, v němž obsahují orientační kritéria ohledně obecného směru sledovaného tímto orgánem (viz v tomto smyslu rozsudky Vlaams Gewest v. Komise, bod 54 výše, bod 79, a Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, bod 92 výše, bod 42).

94 V projednávané věci Komise nejprve přezkoumala existenci nadbytečné kapacity na trhu se sladem ve Společenství a na světovém trhu se sladem, jakož i její příčiny a následky.

95 V bodě 56 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla tabulku od sdružení Euromalt týkající se zejména stávající nadbytečné kapacity na světovém trhu se sladem. Podle uvedené tabulky byla uvedená nadbytečná kapacita ve výši 534 000 tun v roce 2004 a 1 950 000 tun v roce 2006.

96 Komise v bodě 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí ES uvádí následující:

„[…] dosáhne rentabilita ve sladovnictví Společenství v roce 2005/2006 nejnižšího bodu v důsledku vysokého počtu ztrátových podniků, jejichž náklady jsou pokryty jen zčásti. Patrně v důsledku této nízké rentability ohlásil velký německý výrobce sladu Weissheimer v Andernachu na jaře 2006 úpadek. Kromě toho byly trvale uzavřeny další sladovny, včetně čtyř závodů ve Spojeném království, dvou v Německu a jednoho ve Francii. Jedná se o starší jednotky velkých podniků. Ostatní výrobci sladu se rozhodli část kapacity uzavřít dočasně. V jiných případech byly staré sladovny nahrazeny novými […]“

97 V bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dospěla k následujícímu:

„[…] údaje […] ukazují využití celkové kapacity [Společenství] nejméně na 98 % v letech 2002–2004. […] V roce 2005 bylo procento využití nižší při produkci sladu ve Společenství o objemu 8,4 milionů tun a kapacitě 8,8 milionů tun. Na prodejní rok 2006/2007 se očekává celková produkce 8,0 milionů tun při kapacitě 8,8 milionů tun.

Tyto nižší stupně využití však zjevně odrážejí reakci sladoven na nízkou ziskovost, tj. odrážejí jejich rozhodnutí produkovat méně sladu a dočasně uzavřít výrobní kapacitu. […]“

98 Konečně v bodě 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvádí následující:

„[…] V polovině roku 2006 je produkce sladu podle všeho opět v rovnováze se skutečnou poptávkou, jelikož se výrobci sladu naučili omezit svou produkci na možné objemy prodeje. Avšak i po výše zmíněném trvalém uzavření starých sladoven převyšuje celková výrobní kapacita sladu ve Společenství ještě stále skutečnou poptávku o přibližně 600 000 tun. […] Komise proto nemá jasné údaje o tom, že v současné situaci vyznačující se nadbytečnou kapacitou dojde v nejbližší době k nějaké změně.“

99 Komise vysvětlila existenci významné nadbytečné kapacity ve Společenství hlavně nedostatkem odbytišť na trhu se sladem ve Společenství a na světovém trhu se sladem, a poté přezkoumala argumenty Nizozemského království a žalobkyně, podle nichž charakteristiky dotčené investice implikují, že podpora ovlivní více obchod se třetími zeměmi než obchod ve Společenství. V tomto ohledu Komise v bodě 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „[n]avíc ve sladovnictví ve Společenství exist[ovaly] velké skupiny, které si zajišť[ovaly] odbyt sladu jak uvnitř, tak mimo Společenství. [Žalobkyně] patř[ila] do této skupiny díky své poloze v přímořském přístavu, odkud m[ohla] zásobovat jak trh Společenství, tak ostatní trhy. […] V podnikovém plánu ze srpna 2003 [žalobkyně] oznám[ila], že v roce 2005 hodl[ala] prodat 71 540 tun sladu do evropských destinací“. Komise v bodě 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesnila, že „[m]ohou nastat situace, kdy sladovny, které se zaměřují hlavně na vývoz do zemí mimo Společenství [včetně žalobkyně], nenaleznou kupce pro produkci plánovanou do těchto destinací, a tehdy by se nejspíš pokusily prodat tuto produkci uvnitř Společenství. Může nastat i opačná situace. […] Existuje vzájemné propojení, přičemž vývoj mimo Společenství může mít vliv na vývoj uvnitř Společenství a naopak.“

100 Mimoto, pokud jde o dotčené výrobky, Komise přezkoumala a zamítla argumenty žalobkyně a Nizozemského království ohledně existence odděleného trhu, a tudíž oddělených odbytišť pro prémiový slad.

101 Konečně Komise v bodě 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí ES uvedla následující:

„Na základě […] závěrů o nadbytečné kapacitě na trhu se sladem, o možném vlivu dotyčné podpory na obchod mezi členskými státy a o absenci jasně prokazatelného samostatného trhu s prémiovým sladem Komise usoudila, že podpora není v souladu s bodem 4.2.5 pokynů, v němž se stanoví, že podporu nelze přiznat investicím do produktů, pro které nelze najít běžné možnosti odbytu na trhu.“

102 První a třetí částí druhého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě Komisi vytýká, že jednak nesprávně vyložila a nesprávně použila pokyny, pokud jde o posouzení existence běžných odbytišť, a jednak se při přezkumu nadbytečné kapacity na trhu se sladem dopustila zjevně nesprávného posouzení.

103 Vzhledem k tomu, že závěr Komise ohledně neexistence běžných odbytišť na trhu spočívá hlavně na jejím zjištění existence nadbytečné výrobní kapacity ve vztahu k poptávce po sladu, je třeba především přezkoumat opodstatněnost napadeného rozhodnutí v tomto ohledu.

– K nadbytečné kapacitě na trhu se sladem

104 Mezi účastníky řízení je nesporné, že trh se sladem je celosvětový, jak prokazují zdroje připojené k písemným vyjádřením účastníků řízení. Krom toho, jak bylo prokázáno v bodě 44 výše, žalobkyně neprokázala existenci odděleného trhu pro slad HTST či pro prémiový slad. Navíc její tvrzení, podle kterého „prodeje sladu HTST nahrazují existující prodeje standardního sladu“ a jež v zásadě uvádí, že může prodávat slad HTST odběratelům, kteří se předtím zásobovali zcela či částečně „standardním“ sladem, potvrzuje závěr Komise, podle něhož je žalobkyně v soutěžním postavení vůči ostatním producentům pro tatáž odbytiště na trhu.

105 Zaprvé žalobkyně uplatňuje, že Komise dospěla k závěru o existenci nadbytečné kapacity na trhu Společenství hlavně na základě informací sdružení Euromalt, jež bylo jedinou organizací zastupující zájmy jejích konkurentů, přičemž nezohlednila protichůdné údaje.

106 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise se v napadeném rozhodnutí opřela o údaje týkající se kapacity a skutečné produkce ve Společenství v letech 2002 až 2005, přičemž zohlednila údaje uvedené ve zprávě H. M. G. pro roky 2004/2005 vycházející z vnitrostátních statistik, z údajů sdružení Euromalt a z údajů Eurostatu. Uvedené údaje naznačují, že nadbytečná kapacita v letech 2002 a 2004 dosáhla nejméně 200 000 tun, což s ohledem na kapacitu 8,6 milionů tun v roce 2002 a 8,8 milionů tun v roce 2004 odpovídá míře využití 98 %. V roce 2003 byla nadbytečná kapacita pouze 37 000 tun, což odpovídá míře využití 99,6 %. Komise dodala, že údaje uvedené ve zprávě Frontier Economics vykazovaly srovnatelnou míru využití. Dále citovala jako zdroj zprávu H. M. G. ze dne 2. května 2006 (dále jen „zpráva G. z května 2006“) a uvedla, že „[v] roce 2005 bylo procento využití nižší při produkci sladu ve Společenství o objemu 8,4 milionů tun a kapacitě 8,8 milionů tun. Na prodejní rok 2006/2007 se očekává celková produkce 8,0 milionů tun při kapacitě 8,8 milionů tun.“ Komise konstatovala, že snížení míry využití zjevně odrážejí reakci sladoven na nízkou ziskovost, tedy že odrážejí jejich rozhodnutí produkovat méně sladu a dočasně uzavřít výrobní kapacitu. Dodala, že pro prodejní rok 2006/2007 může být vysvětlením také špatná sklizeň

sladovnického ječmene. Tvrdila, že z údajů týkajících se roků 2002, 2003 a 2004 vyplývá, že je možné využívat nejméně 98 % celkové výrobní kapacity (body 70 a 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

107 Zaprvé je třeba konstatovat, že Komise se opírala o různé zdroje informací jednotně uvádějící existenci významných nadbytečných kapacit na trhu se sladem ve Společenství, jež v roce 2005 vzrostly ve vztahu k období od roku 2002 do roku 2004. Nadto uvedla, že podle zprávy G. z května 2006 dosáhla nadbytečná kapacita na trhu Společenství v letech 2006/2007 rekordní úrovně, 800 000 tun, tedy 9 % celkové kapacity. Argument žalobkyně, podle kterého závěr Komise o existenci nadbytečné kapacity spočívá hlavně na vyjádřeních sdružení Euromalt, je tedy neopodstatněný.

108 Zadruhé je třeba poznamenat, že postoj Komise, podle kterého ve Společenství existovala strukturální nadbytečná kapacita ve vztahu k odbytištím na trhu, je jasně potvrzen zprávou G. z července 2006, na kterou žalobkyně několikrát odkázala. V dané zprávě je uvedeno následující:

„Od roku 2004, ale výrazněji v roce 2005 a 2006, se průmysl Společenství vyznačoval neprodejnou nadbytečnou kapacitou přesahující milion tun. […] Ztráty výrobců sladu v roce 2005 byly citelné a v roce 2006 budou pravděpodobně ještě horší. Nicméně výrobci sladu v několika zemích, Francii, Německu a Spojeném království, začali namísto prodeje sladu se zcela nerentabilními maržemi omezovat produkci.“

109 Zatřetí žalobkyně a Nizozemské království vytýkají Komisi, že nezohlednila tvrzení uvedená ve zprávě G. z července 2006, podle kterých „lze ohledně rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou po sladu konstatovat, že již neexistuje velká nadbytečná kapacita“ a že „[v]eškerá zbývající nadbytečná kapacita je v přijatelných mezích“.

110 Je třeba připomenout, že relevantní úsek zprávy G. z července 2006 zní takto:

„Výsledkem nové výstavby a uzavírání byla skutečná kapacita výroby sladu ve Společenství ve výši 8,8 milionů tun, při odhadované spotřebě, včetně vývozu, ve výši 8,2 milionů tun, tedy 93,2 % kapacity […] Ohledně rovnováhy mezi nabídkou sladu a poptávkou po sladu lze říct, že již neexistuje mnoho nadbytečných kapacit. Výrobci sladu na méně příznivých trzích se naučili omezit produkci až na úroveň objemů, které lze prodat, takže k tlakům na ceny sladu již nedocházelo následkem nabídky převyšující poptávku."

111 Z toho vyplývá, že i podle dotčené zprávy ze dne 13. července 2006 dosahovala v okamžiku přípravy zprávy nadbytečná kapacita na trhu Společenství 600 000 tun. Tento údaj byl vyšší v období, na které Komise soustředila svůj přezkum (2003 až 2006) a navíc vykazoval stále rostoucí tendenci nadbytečné kapacity ve Společenství, neboť v roce 2005 byl podle napadeného rozhodnutí tento údaj pouze 400 000 tun (viz bod 106 výše). Platnost tvrzení, podle kterého „[l]ze ohledně rovnováhy mezi nabídkou sladu a poptávkou po sladu říct, že již neexistuje mnoho nadbytečných kapacit", je zpochybněna jeho bezprostředním kontextem. Zaprvé s ohledem na rekordní úroveň nadbytečné kapacity (600 000 tun) uvedenou v tomtéž odstavci zprávy; zadruhé s ohledem na tvrzení, podle kterého se část výrobců naučila omezit svoji výrobu na úroveň objemů, které lze prodat, a zatřetí s ohledem na odkaz na rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou, a nikoli na rovnováhu mezi kapacitami a poptávkou, je totiž třeba uvést, že změnu, o které se zmiňuje uvedený úsek zprávy, nepředstavuje snížení nadbytečné kapacity, ale snížení nadbytečné výroby (či nadbytečné nabídky) ve Společenství.

112 Je třeba konstatovat, že Komise zdůraznila omezení nadbytečné produkce ve Společenství a v bodě 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že „[v] polovině roku 2006 je produkce sladu podle všeho opět v rovnováze se skutečnou poptávkou, jelikož se výrobci sladu naučili omezit svou produkci na možné objemy prodeje". Jako zdroj v tomto ohledu cituje zprávu G. z července 2006. Nicméně, ačkoliv Komise může zohlednit zprávy a znalecké posudky nezávislých odborníků, není nicméně zproštěna povinnosti posoudit jejich práci, neboť ústřední a výhradní

odpovědnost zajistit, pod kontrolou soudce Společenství, dodržování článku 87 ES a provádění článku 88 ES totiž přísluší Komisi (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 16. září 2004, Valmont v. Komise, T-274/01, Sb. rozh. s. II-3145, bod 72 a citovaná judikatura). Přitom Komise nemůže, aniž by se dopustila zjevně nesprávného posouzení, převzít tvrzení obsažená ve zprávě G. z července 2006, uvedená v bodě 109 výše, týkající se omezení nadbytečné kapacity, neboť snížení produkce ve Společenství (8,4 milionů tun v roce 2005 až 8,2 milionů tun v roce 2006), vzhledem ke stabilní úrovni kapacity ve Společenství v roce 2005 a v roce 2006 (8,8 milionů tun), znamená ve skutečnosti nárůst nadbytečné kapacity.

113 Ohledně setkání H. M. G. a Komise v roce 2006 je třeba konstatovat, že podle informací poskytnutých v tomto ohledu žalobkyní, H. M. G. upozornila Komisi na radikální změnu viditelnou na trhu, jež měla za následek větší vyváženost nabídky sladu a poptávky po sladu. V tomto ohledu postačí uvést, že Komise tuto změnu v napadeném rozhodnutí zohlednila, když v bodě 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdila, že „[v] polovině roku 2006 je produkce sladu podle všeho opět v rovnováze se skutečnou poptávkou, jelikož se výrobci sladu naučili omezit svou produkci na možné objemy prodeje“.

114 Konečně v rozsahu, v jakém je třeba rozumět argumentům žalobkyně tak, že směřují rovněž ke zpochybnění závěru Komise ohledně existence nadbytečné kapacity na světovém trhu se sladem, je třeba uvést, že ani tento argument není opodstatněný. Zaprvé žalobkyně nepředložila žádný statistický zdroj zpochybňující existenci nadbytečné kapacity na světovém trhu. Zadruhé zpráva G. z července 2006 odkazuje na nedávnou výstavbu významných kapacit ve třetích zemích, jež spolu s výstavbou nových kapacit ve Společenství měla za následek, že průmysl Společenství musel v letech 2005 a 2006 čelit „neprodejné nadbytečné kapacitě přesahující milion tun“.

115 Je tedy třeba mít za to, že Komise v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí právem konstatovala existenci nadbytečné kapacity na trhu se sladem ve Společenství a na světovém trhu se sladem, a že je třeba zamítnout veškeré argumenty žalobkyně zpochybňující důvěryhodnost zdrojů podporujících závěr Komise týkající se nadbytečné kapacity uvedený v napadeném rozhodnutí.

116 Zadruhé žalobkyně uplatňuje, že Komise nezohlednila znovunastolení rovnováhy mezi výrobními kapacitami a poptávkou, jež bylo v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí možné předvídat. V tomto ohledu zejména uvádí rozsudek AIUFFASS a AKT v. Komise, bod 78 výše, jakož i různé zprávy odborníků, které připojila k žalobě.

117 Zaprvé Komise v rozporu s tvrzeními žalobkyně provedla v napadeném rozhodnutí prospektivní posouzení. Analyzovala výrobní kapacitu a objem výroby sladu nejen v roce 2005, ale rovněž pro hospodářské roky 2006/2007, a opřela se o zprávu G. z května 2006 (body 70 a 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Přezkoumala budoucí tendence týkající se výroby sladu na úrovni Společenství a na světové úrovni, strukturu a předvídatelné změny poptávky po sladu ze strany pivovarů, a dokonce ohledně předvídané změny objemu obchodu se sladem do roku 2010 odkázala na Mezinárodní radu pro obiloviny (body 58, 59, 62 až 68 a 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

118 S ohledem na skutečnost, že Komise provedla prospektivní posouzení týkající se kapacity výroby sladu a vývoje obchodu ve Společenství, je třeba mít za to, že napadené rozhodnutí je slučitelné se zásadou zavedenou v rozsudku AIUFFASS a AKT v. Komise, bod 78 výše, a že argumenty žalobkyně týkající se neexistence prospektivní analýzy jsou nepodložené.

119 Zadruhé je třeba zdůraznit, že v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí Komise nedisponovala ani tabulkou prodejů uvedenou v přehledu prodejů od Deloitte ze dne

6. prosince 2006, ani zprávou H. M. G. z listopadu 2006 o stavu sladovnického průmyslu, které byly připojeny k žalobě. Přitom je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je nutno legalitu aktu Společenství posuzovat na základě skutkového a právního stavu, který existoval v době přijetí aktu, a posouzení, která Komise provedla, je třeba zkoumat jen na základě informací, kterými disponovala v okamžiku provádění těchto posouzení (rozsudky Soudu ze dne 14. května 2002, Graphischer Maschinenbau v. Komise, T-126/99, Recueil, s. II-2427, bod 33; Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, bod 92 výše, bod 54, viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 1986, Belgie v. Komise, 234/84, Recueil, s. 2263, bod 16). V důsledku toho se žalobkyně nemůže za účelem zpochybnění legality napadeného rozhodnutí opírat o skutečnosti, kterých si Komise nebyla v průběhu správního řízení vědoma.

120 Zatřetí, pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se nezohlednění zprávy RM International, je třeba bez dalšího uvést, že daná zpráva nebyla úplnou analýzou, provedenou na základě konkrétních údajů, existujících tendencí a budoucího vývoje ohledně trhu se sladem. V každém případě Komise odkazuje na zprávu RM International v bodech 27 a 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krom toho je třeba poznamenat, že zpráva RM International neuvádí, že trh se sladem velmi rychle dosahoval stavu, kdy poptávka přesáhne nabídku v důsledku pozitivních výhledů na zvýšení výroby piva a poptávky po sladu, jak tvrdí žalobkyně. Naopak, podle zprávy „s ohledem na skutečnost, že v posledních letech zpomalilo zvyšování světové produkce piva, lze sledovat pomalejší absorbování nové produkce sladu ze strany poptávky“.

121 Proto musí být argument žalobkyně v tomto ohledu rovněž zamítnut.

122 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba učinit závěr, že Komise se při analýze nadbytečné kapacity nedopustila zjevně nesprávného posouzení.

– K neexistenci běžných odbytišť

123 Žalobkyně nicméně tvrdí, že Komise nezohlednila faktory ovlivňující míru využití kapacit, jako například práce v továrnách a nedostatek ječného sladu, takže se nesprávně domnívala, že existence nadbytečné kapacity lze připsat nedostatku běžných odbytišť. Krom toho má žalobkyně za to, že mohla snadno nalézt běžná odbytiště pro své výrobky, s ohledem na zlepšenou kvalitu sladu HTST a na skutečnost, že druh dotčené investice jí umožnil dodávat slad odběratelům mimo Společenství.

124 Pokud jde o první argument žalobkyně, je třeba poznamenat, že narůstající nadbytečnou kapacitu zjištěnou Komisí v letech 2005 a 2006 nelze vysvětlit tvrzením H. M. G., podle něhož „téměř žádná továrna nevyrábí po celý rok, neboť pravidelně probíhají opravy a zlepšovací práce“. V tomto ohledu postačí uvést, že nadbytečná kapacita v roce 2003 byla pouze 37 000 tun, což vylučuje, že by pravidelné opravy a zlepšovací práce mohly mít za následek vznik nadbytečné kapacity ve Společenství ve výši 400 000 až 600 000 tun v letech 2005 a 2006, nebo dokonce nadbytečné kapacity 800 000 tun v hospodářském roce 2006/2007, předvídané ve zprávě G. z května 2006.

125 Ohledně odkazu na údajný nedostatek ječného sladu je třeba uvést, že jej Komise v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednila v rámci tvrzení, že „[p]ro prodejní rok 2006/2007 může být částečným vysvětlením [nižšího stupně využití] také špatná sklizeň sladovnického ječmene“. Žalobkyně však nepředložila žádný zdroj ani žádný konkrétní údaj na podporu hypotézy, podle níž byl nedostatek ječného sladu určujícím faktorem, jež způsobil významné snížení míry využití.

126 Krom toho je třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybňuje zjištění Komise uvedené v napadeném rozhodnutí podporované mimo jiné zprávou G. z července 2006, podle něhož z důvodu silné hospodářské soutěže spadly ceny sladu až na úroveň, na které již výroba nebyla rentabilní, a že tyto okolnosti na trhu způsobily uzavření některých

výrobních jednotek a omezení výroby v dalších jednotkách. Mimoto špatná sklizeň sladovnického ječmene v jednom konkrétním roce nemůže vysvětlit úplné uzavření továren ve Společenství.

127 Stejně tak zpráva G. z července 2006, na kterou žalobkyně několikrát odkázala, vysvětluje vznik nadbytečné kapacity ve Společenství jednak tím, že výrobci ve Společenství očekávali rychlý růst poptávky mimo Společenství, což je nutilo k rozvoji nových kapacit, a jednak změnami okolností na trhu, k nimž v poslední době došlo a které měly za následek vytvoření nových kapacit převyšujících poptávku na světovém trhu. V tomto ohledu daná zpráva uvádí následující:

„Poměr mezi domácím prodejem a vývozem byl 70:30 ve prospěch domácího prodeje, ale domácí trhy přinejlepším stagnovaly, zatímco vývozní trhy se zdály nenasytitelné. Téměř všechna rozšíření továren či nové továrny byly zaměřeny na zóny příznivé pro vývoz, Rouen, Antverpy, Rulsbroek, Eemshaven a Halmstad. Když byla zahájena výstavba nových kapacit a byly dosaženy rekordní úrovně vývozu, nálada na trhu se již změnila. Domácí prodeje piva byly zklamáním, japonský pivovarnický průmysl vyráběl a prodával pivo s nízkým obsahem sladu a poté pivo bez sladu, brazilští pivovarníci odebírali narůstající objemy z Argentiny, sousední členské země sdružení Mercosur. Nejvýznamnější změna však nastala v Rusku, kde mezinárodní a ruské společnosti vystavěly sladovnický průmysl s kapacitou téměř 1,5 milion tun, pročež byl jakýkoli dovoz zbytečný, s výjimkou malých množství dovezených od jejich přímých sousedů.“

128 Stejně tak zpráva Frontier Economics připisuje snížení míry využití kapacit ve Společenství zmenšení odbytišť mimo Společenství, a uvádí, že „[h]lavním důvodem tohoto poklesu vývozů byla klesající ruská poptávka po dovozech sladu […; a]čkoli odhady produkce Společenství pro roky 2004–2005 nejsou dosud dostupné, očekává se, že tento pokles vývozů […] mohl mít za následek podstatně sníženou míru využití v Evropě.“

129 Je tedy třeba konstatovat, že údaje ze spisu potvrzují existenci příčinné souvislosti, zjištěné Komisí, mezi nadbytečnou kapacitou a neexistencí běžných odbytišť na trhu se sladem, takže argumenty žalobkyně týkající se nesprávného posouzení v tomto ohledu je třeba zamítnout.

130 Druhým argumentem žalobkyně tvrdí, že může snadno najít běžná odbytiště pro své výrobky, zejména s ohledem na zlepšenou kvalitu sladu HTST a na skutečnost, že druh investice – zejména zeměpisná poloha sladovny v Eemshavenu v blízkosti pěstitelských oblastí ječného sladu a zároveň přímořského přístavu – umožňují zásobování odběratelů mimo Společenství.

131 V tomto ohledu je třeba bez dalšího uvést, že žalobkyně se opírá o nesprávný výklad pokynů, když tvrdí, že bod 4.2.5 pokynů, podle kterého je třeba prokázat, že „pro dotyčné produkty se na trhu dají najít běžná odbytiště", se týká hlavně prokázání existence odbytišť pro výrobky příjemce podpory.

132 Podle judikatury nemohou být pokyny chápány pouze s ohledem na jejich znění. Je třeba je vykládat ve světle článku 87 ES a cíle uvedeného tímto ustanovením, tedy cíle nenarušené hospodářské soutěže na společném trhu. (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 1. prosince 2004, Kronofrance v. Komise, T-27/02, Sb. rozh. s. II-4177, bod 89).

133 Stejně tak ačkoli je Komise vázána pokyny a sděleními, které přijímá v oblasti státních podpor, je tomu tak pouze v rozsahu, v němž se tyto předpisy neodchylují od řádného uplatnění norem Smlouvy, jelikož tyto předpisy nemohou být vykládány ve smyslu, který by omezoval dosah článků 87 ES a 88 ES nebo odporoval cílům sledovaným těmito články (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2008, Německo a další v. Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Sb. rozh. s. II-6619, bod 65 a citovaná judikatura).

134 Je třeba rovněž uvést, že výjimky z obecné zásady neslučitelnosti státních podpor se společným trhem zakotvené v čl. 87 odst. 1 ES se musejí vykládat striktně (rozsudek Soudu ze dne 15. dubna 2008, SIDE v. Komise, T-348/04, Sb. rozh. s. II-625, bod 62; viz, pokud jde o Smlouvu ESUO, rozsudky Soudního dvora ze dne 21. června 2001, Moccia Irme a další v. Komise, C-280/99 P až C-282/99 P, Recueil, s. I-4717, bod 40, a Soudu ze dne 25. září 1997, UK Steel Association v. Komise, T-150/95, Recueil, s. II-1433, bod 114).

135 Investiční podpory samotnou svojí povahou posilují soutěžní postavení příjemce ve vztahu k jeho soutěžitelům, neboť poskytnutá částka snižuje náklady na investici, které musí příjemce nést, a tím jej zvýhodňuje vůči ostatním výrobcům v odvětví, kteří na vlastní náklady provedli nebo měli v úmyslu provést podobnou investici (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora Philippe Morris Holland v. Komise, bod 47 výše, bod 11, a ze dne 24. února 1987, Deufil v. Komise, 310/85, Recueil, s. 901, bod 8). Proto z důvodu zvýšení konkurenceschopnosti skutečného příjemce podpory má sama podpora ten účinek, že mu umožňuje najít odbytiště pro jeho výrobky snadněji než v případě nesubvencované produkce. Čím významnější podpora je, tím snáze lze najít odbytiště pro výrobky jejího příjemce.

136 Z toho vyplývá, že pokud by byl přezkum ve smyslu bodu 4.2.5 pokynů proveden hlavně na základě existence odbytišť pro subvencovanou produkci příjemce dotčené podpory, a bez zohlednění obecné situace na trhu, kde příjemce soutěží s dalšími výrobci o tatáž odbytiště, umožnilo by to povolit podporu, jež narušením hospodářské soutěže zajišťuje odbytiště pro výrobky příjemce dokonce na trhu, který se vyznačuje nadbytečnou produkcí či nadbytečnou kapacitou, a na kterém mají nesubvencovaní soutěžitelé potíže s uváděním svých výrobků na trh. Takový výklad pokynů by byl tedy v rozporu s článkem 87 ES.

137 Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyně směřující k prokázání, že z důvodu zlepšení kvality sladu HTST, zeměpisné polohy továrny v Eemshavenu a její schopnosti dodávat nebalený slad, na trhu snadno najde běžná odbytiště pro své výrobky, musí být zamítnuty jako irelevantní.

138 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když existenci nadbytečné kapacity na trhu se sladem ve Společenství a na světovém trhu se sladem přičetla nedostatku běžných odbytišť pro produkci sladu.

139 Další argumenty žalobkyně předložené v tomto kontextu nemohou tento závěr zpochybnit.

140 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že téměř veškerá její výroba směřuje do destinací mimo Společenství, takže s ostatními výrobci ve Společenství nesoutěží o stejná odbytiště.

141 Tuto tezi nelze přijmout. Zaprvé žalobkyně nezpochybňuje, že zeměpisný rozsah trhu se sladem je celosvětový. Krom toho, jak bylo prokázáno v bodě 44 výše, neexistuje oddělený výrobkový trh pro prémiový slad či pro slad HTST. Vzhledem k tomu, že žalobkyně soutěží s ostatními výrobci ve Společenství na tomtéž výrobkovém a zeměpisném trhu, soutěží s nimi tudíž o stejná odbytiště. Zadruhé zpráva Frontier Economics, vypracovaná na žádost žalobkyně, uvádí, že „se očekává, že slad HTST […] vyráběný v Eemshavenu přinejmenším částečně nahradí prodeje […] ostatních výrobců standardního sladu, včetně těch, jež disponují nadbytečnými kapacitami“. Toto tvrzení jasně naznačuje, že žalobkyně zamýšlí získat část stávajících odbytišť ostatních výrobců ve Společenství.

142 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že se Komise nesprávně domnívala, že trhy mimo Společenství nemohou v následujících letech absorbovat nadbytečnou kapacitu Společenství, a že počet vydaných vývozních licencí není důvěryhodným zdrojem údajů o vývoji vývozů.

143 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že zpráva G. z července 2006 a zpráva Frontier Economics jasně uvádí (viz body 127 a 128 výše), že možnosti odbytu sladu ze Společenství ve třetích zemí se ke konci období zohledněného Komisí (v roce 2005 a 2006) radikálně snížily a že uvedené zprávy vyzněly tak, že tento pokles byl, spolu s výstavbou nových kapacit ve Společenství, hlavním faktorem, který způsobil vznik nadbytečné kapacity ve Společenství. Krom toho žalobkyně nepředložila žádnou informaci, dostupnou Komisi v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, která by naznačovala rychlý a předvídatelný růst odbytišť mimo Společenství. Komise se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když konstatovala, že trhy mimo Společenství nemohou v předvídatelné budoucnosti absorbovat nadbytečnou kapacitu ze Společenství.

144 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že z důvodu nedávného a předvídaného uzavření továren, které byly zastaralé nebo se nacházely v méně příznivých zeměpisných oblastech, nadbytečná kapacita zmizí, takže budou dostupná běžná odbytiště pro produkci Společenství.

145 V tomto ohledu postačí poznamenat, že podle toho, co Komise uvedla v napadeném rozhodnutí, a podle zprávy G. z července 2006, byla hlavním důvodem trvalého uzavření mnoha továren ve Společenství v roce 2005 a 2006 nadbytečná kapacita, která způsobila takové snížení ceny sladu, že výroba sladu v některých továrnách již nebyla rentabilní. Za těchto okolností skutečnost, že mnoho továren bylo nuceno ukončit výrobu, pouze potvrzuje závěr Komise týkající se nedostatku běžných odbytišť. Stejně tak tvrzení žalobkyně, podle kterého byla další trvalá uzavření předvídatelná z důvodu zesílené hospodářské soutěže, v podstatě znamená, že mnozí výrobci sladu ve Společenství nemohli prodat své výrobky rentabilně, což ve skutečnosti znamená totéž, co nedostatek běžných odbytišť na trhu.

146 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba mít za to, že Komise pokyny použila správně a při přezkumu nadbytečné kapacity se nedopustila zjevně nesprávného posouzení. První a třetí část druhého žalobního důvodu musí být tedy zamítnuty.

Ke čtvrté části druhého žalobního důvodu, vycházející z nezohlednění událostí, k nimž došlo mezi přijetím rozhodnutí o poskytnutí podpory a přijetím napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

147 Žalobkyně vytýká Komisi, že se opírala výhradně o její obchodní plán vypracovaný v roce 2003, který byl pouze plánem budoucí činnosti, aniž by posoudila, k čemu skutečně došlo mezi okamžikem, kdy byl tento plán vypracován, a přijetím napadeného rozhodnutí. Prostřednictvím odkazu na judikaturu uplatňuje, že Komise měla zohlednit skutečný vývoj v dotčeném odvětví, k němuž došlo mezi okamžikem, kdy byla očekávaná podpora poskytnuta, a přijetím napadeného rozhodnutí. Domnívá se, že informace dostupné Komisi nemusí být poskytnuty pouze členskými státy či ostatními účastníky řízení, ale že by měla zohlednit rovněž veřejně dostupné informace.

148 Pokud jde o datum, k němuž byla továrna zcela zprovozněna, žalobkyně vytýká Komisi, že za něj považovala měsíc duben roku 2005. Napadá skutečnost, že Komise tento závěr založila na informacích nalezených na Internetu, z vnějších zdrojů, aniž by je ověřila u žalobkyně či nizozemské vlády, přestože další informace pocházející z Internetu, které měla Komise k dispozici, přímo protiřečily jejímu popisu skutkového stavu. Žalobkyně má za to, že výroční zpráva společnosti Bavaria z roku 2005, rovněž citovaná Komisí, uvádí, že sladovna v Eemshavenu zahájila provoz až v prosinci 2005 s minimální provozní kapacitou, ačkoli továrna byla oficiálně otevřena v červnu 2006.

149 Nizozemské království v tomto ohledu argumenty nepředložilo.

150 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

Závěry Soudu

151 Je třeba úvodem připomenout, že za účelem dosažení schválení nových podpor na základě výjimky z pravidel Smlouvy, dotyčnému členskému státu přísluší za účelem splnění jeho povinnosti spolupráce s Komisí vyplývající z článku 10 ES poskytnout všechny informace, aby Komise mohla ověřit, že podmínky pro výjimku, o kterou členský stát žádá, jsou splněny (viz rozsudky Soudu ze dne 15. června 2005, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-171/02, Sb. rozh. s. II-2123, bod 129, a Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, bod 92 výše, bod 48 a citovaná judikatura).

152 Nelze Komisi vytýkat, že nezohlednila případné informace, které jí mohly být předloženy během správního řízení, avšak které jí předloženy nebyly, neboť Komise nemá povinnost šetřit bez návrhu a odhadem, které informace jí měly být předloženy (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 60, a rozsudek Ter Lembeek v. Komise, bod 54 výše, bod 83).

153 Žalobkyně tedy nemůže právoplatně vytýkat Komisi, že nezohlednila informace, které jsou údajně veřejně dostupné, ale nebyly jí předloženy v průběhu správního řízení.

154 Krom toho argument žalobkyně týkající se toho, že v napadeném rozhodnutí bylo údajně nesprávně uvedeno datum zahájení provozu továrny v Eemshavenu, nemá žádný vliv na legalitu napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo totiž založeno na existenci nadbytečné kapacity a na nedostatku běžných odbytišť na trhu se

sladem ve Společenství a na světovém trhu se sladem, tedy na situaci existující v roce 2005 a 2006, a z dokumentů, jimiž Komise disponovala v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí nebylo možné vyvodit, že se situace v následujících letech změní. Přitom k otevření továrny v Eemshavenu mělo podle všech zdrojů uvedených v napadeném rozhodnutí a uvedených ze strany žalobkyně dojít v uvedeném období vyznačujícím se nadbytečnou kapacitou a nedostatkem běžných odbytišť.

155 Čtvrtá část druhého žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z neexistence odpovídajícího zvážení přínosů podpory a jejího dopadu na podmínky obchodu ve Společenství

Argumenty účastníků řízení

156 Žalobkyně v podstatě vytýká Komisi, že v napadeném rozhodnutí nezvážila přínosy subvence na jedné straně a její případný negativní dopad na podmínky obchodu ve Společenství, což představuje nesprávný výklad a nesprávné použití čl. 87 odst. 3 písm. c) ES. Tvrdí, že dotčená investice měla zásadní přínos pro dosažení cílů společné zemědělské politiky, zejména pro politiku rozvoje venkova, a pro činnosti Společenství týkající se regionálního rozvoje a soudržnosti.

157 Má za to, že Komise nemůže právoplatně prohlašovat, že po přijetí pokynů se vzdala své posuzovací pravomoci, a že tedy nemůže provést zvážení, které by zohlednilo přínosy podpory. Domnívá se, že skutečnost, že pokyny se zakládají na čl. 87 odst. 3 ES nezbytně

znamená, že Komise nemůže protiprávně omezit svoji posuzovací pravomoc nebo se jí vzdát. Z toho vyvozuje, že bod 4.2.5 pokynů musí být vykládán s ohledem na kritérium stanovené ve Smlouvě, tedy zda se nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem. Poznamenává, že Komise neposoudila, zda je tento vliv, s ohledem na výhody způsobené navrhovanou subvencí, skutečně v rozporu se společným zájmem ve smyslu čl. 87 odst. 3 ES.

158 Má za to, že pokyny v platném znění ponechávají Komisi veškerý prostor nezbytný pro zajištění řádného zvážení mezi přínosy a předpokládaným dopadem subvence na hospodářskou soutěž. Žalobkyně odkazuje na stanovisko generálního advokáta Albera předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 3. května 2001, Portugalsko v. Komise (C-204/97, Recueil, s. I-3175, I-3177, bod 46), a domnívá se, že pokud by tomu tak nebylo, pokyny by neodpovídaly požadavku řádného zvážení, které je vyžadováno čl. 87 odst. 3 ES, mezi pozitivním dopadem podpory a jejím údajným negativním dopadem, takže by bylo třeba použít přímo čl. 87 odst. 3 ES. Žalobkyně v každém případě tvrdí, že Komise nesprávně použila kritéria, která si sama v pokynech uložila.

159 Tvrdí, že subvence směřovala jednak k náhradě vyšších nákladů na výstavbu sladovny v Eemshavenu, spíše než v místě, které by zvolila v jiném regionu Nizozemska, a jednak k podpoře výstavby továrny v regionu, který potřeboval hospodářský rozvoj. Tvrdí, že veškerá soutěžní výhoda, kterou díky subvenci získala, byla snížena vyššími náklady, jež musela nést, a že ve skutečnosti byla velká část subvence nezbytná, aby mohla dosáhnout úrovně svých konkurentů. Má za to, že dotčenou investicí se přímo podílela na rozvoji regionu na severu Nizozemska, v němž se pěstuje ječný slad a který nabízí nové významné perspektivy pro pěstitele v daném regionu, a že přispěla k procesu modernizace kapacit pro výrobu sladu, když neúčinné kapacity ve vnitrozemí nahradila moderními kapacitami směřujícími do třetích zemí mimo Společenství.

160 Tvrdí, že subvence přináší nové technologie orientované do budoucnosti, vedoucí k lepším zdravotním standardům a lepším standardům životního prostředí, jakož i k lepší kvalitě sladu a v důsledku toho k lepšímu pivu. Tato investice tedy měla spíše pozitivní než negativní dopad na konkurenceschopnost Společenství na vývozních trzích a na stávající a předpokládané kapacity na trhu se sladem ve Společenství.

161 Dovolává se bodu 1.6 pokynů, který ukládá soudržnost mezi přezkumem státních podpor poskytnutých členskými státy a opatřeními Společenství přijatými na základě politiky rozvoje venkova prováděné Společenstvím. Článek 25 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení (Úř. věst. L 160, s. 80; Zvl. vyd. 03/25, s. 391), stanoví, že podpory investic určených pro zpracovávání zemědělských produktů přispívají k uskutečňování cílů politiky Společenství v oblasti rozvoje venkova.

162 Nizozemské království má za to, že si Komise neuvědomuje, že dotčený projekt naprosto spadá pod obecné cíle její politiky rozvoje venkovských oblastí. Dodává, že projekt ve skutečnosti předvídá obnovu zemědělského odvětví na severu Nizozemska, a zejména nahrazení kultury cukrové řepy jinými plodinami. Má za to, že Komise musí nejen zhodnotit subvenci s ohledem na bod 4.2.5 pokynů, ale rovněž přezkoumat, zda „podpora nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem". Odkazuje na rozsudek Alzetta a další v. Komise, bod 63 výše, a tvrdí, že Komisi přísluší při přezkumu s ohledem na čl. 87 odst. 3 písm. c) ES zvážit přínosy podpory a její negativní účinky na podmínky obchodu a na zachování nenarušené hospodářské soutěže. Z toho vyvozuje, že Komise má nadále povinnost zohlednit čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, i když v oblasti podpor v odvětví zemědělství svoji posuzovací pravomoc omezila prostřednictvím pokynů.

163 Nizozemské království uvádí, že Komise je povinna zachovat soudržnost mezi články 87 ES a 88 ES a ostatními ustanoveními Smlouvy (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. dubna 2005, Belgie v. Komise, C-110/03, Sb. rozh. s. I-2801, bod 64). Jedním

z „ostatních ustanovení Smlouvy“ je článek 158 ES, který stanoví, že Společenství se zaměří na snižování rozdílů mezi úrovní rozvoje různých regionů a na snížení zaostalosti nejvíce znevýhodněných regionů nebo ostrovů, včetně venkovských oblastí. Komisi tedy přísluší dbát na požadovanou soudržnost mezi její politikou v oblasti podpor a činností Společenství směřující ke snižování rozdílů mezi regiony.

164 Nizozemské království tvrdí, že poskytnutí podpory na takto pokrokové zařízení spadá pod cíle uvedené na zasedání Evropské rady v Lisabonu, směřující k tomu, aby Evropská unie měla do roku 2010 nejvíce konkurenceschopné a nejdynamičtější hospodářství na světě. Vytýká Komisi, že tento zásadní bod v napadeném rozhodnutí neuvedla.

165 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně a Nizozemského království.

Závěry Soudu

166 Úvodem je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí bylo přijato jak na základě ustanovení čl. 87 odst. 1 a 3 ES, tak na základě pokynů, zejména jejich oddílu 4.2, který obsahuje ustanovení v oblasti „podpor investic spojených se zpracováním a uváděním zemědělských produktů na trh“.

167 Jestliže Komise přijala pokyny, je jimi vázána (rozsudky Deufil v. Komise, bod 135 výše, bod 22, a Regione autonoma della Sardegna v. Komise, bod 151 výše, bod 95). Přísluší tedy soudu Společenství, aby přezkoumal, zda Komise dodržela pravidla, která si uložila (rozsudky Soudu ze dne 30. ledna 2002, Keller a Keller Meccanica v. Komise, T-35/99, Recueil, s. II-261, bod 77, a Regione autonoma della Sardegna v. Komise, bod 151 výše, bod 96).

168 Zaprvé je třeba uvést, že žalobkyně ve svých vyjádřeních ke spisu vedlejšího účastníka výslovně prohlásila, že nezpochybňuje závaznou povahu pokynů ani jejich slučitelnost s ustanoveními Smlouvy o ES.

169 Podle bodu 3.7 pokynů „[v]zhledem k nezbytnosti zohlednit konkrétní podmínky zemědělské výroby při přezkumu podpor určených ke zvýhodnění méně příznivých zemědělských oblastí se pokyny Komise v oblasti vnitrostátních podpor pro regiony nevztahují na odvětví zemědělství [; ú]vahy z oblasti regionální politiky relevantní pro odvětví zemědělství byly do těchto pokynů začleněny“. Z toho vyplývá, že veškeré pozitivní aspekty dotčené podpory lze zohlednit pouze v kontextu použití kritérií pokynů.

170 Přitom je třeba připomenout, že bod 4.2.5 pokynů stanoví, že „[p]odporu nelze poskytnout […], jestliže nelze dostatečně prokázat, že pro dotyčné produkty se na trhu dají najít běžná odbytiště“.

171 Komise proto po konstatování, že dotčená podpora spadala do oblasti působnosti pokynů, musela především přezkoumat, zda bylo dostatečně prokázáno, že pro dotyčné výrobky se na trhu dají najít běžná odbytiště.

172 Vzhledem k tomu, že tato předběžná podmínka nebyla v projednávaném případě splněna, Komise nemohla schválit spornou podporu s ohledem na její cíle a její případné prospěšné účinky, aniž by porušila vlastní pokyny, a tedy zásady zakotvené v judikatuře citované v bodě 167 výše, takže přezkum uvedených cílů a prospěšných účinků by byl zbytečný.

173 Zadruhé žalobkyně nemůže právoplatně tvrdit, že nepoužití pokynů a přímé použití čl. 87 odst. 3 písm. c) ES by vedlo ke zohlednění cílů a prospěšných účinků sporné podpory.

174 Podle rozsudku Deufil v. Komise, bod 167 výše (bod 18), totiž čl. 87 odst. 3 ES uděluje Komisi diskreční pravomoc, jejíž výkon zahrnuje posouzení hospodářského a sociálního charakteru, která musejí být prováděna v kontextu Společenství. Soudní dvůr v uvedeném rozsudku rozhodl, že Komise nepřekročila meze své posuzovací pravomoci, když usoudila, že poskytnutí podpory pro investici, jež zvýšila výrobní kapacity v odvětví, kde již existuje značná nadbytečná kapacita, bylo v rozporu se společným zájmem, a že taková podpora hospodářskému rozvoji dotčeného regionu nemohla prospět.

175 Krom toho Soudní dvůr nevyjádřil pochybnosti ohledně hospodářských úvah, na nichž se zakládá rozhodnutí Komise, uvedených v bodě 16 rozsudku Deufil v. Komise, bod 167 výše, podle kterých „s ohledem na nadbytečné výrobní kapacity […] by jakékoli umělé snížení nákladů na investice ze strany výrobce dotčených výrobků oslabilo konkurenceschopnost ostatních výrobců, a mělo by za následek, pokud by vedlo ke zvýšení kapacit, snížení míry využití uvedených kapacit a snížení cen [; d]otčená podpora tedy nepopiratelně ovlivnila obchod v míře, která je v rozporu se společným zájmem ve smyslu [čl. 87 odst. 3 písm. c) ES]“.

176 Je tedy třeba poznamenat, že kritérium uvedené v bodě 4.2.5 pokynů, podle něhož podporu nelze poskytnout, jestliže nelze dostatečně prokázat, že pro dotyčné produkty se na trhu dají najít běžná odbytiště, odráží podmínku vyplývající z čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, podle níž žádná podpora měnící podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem, nemůže být slučitelná se společným trhem.

177 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že Komise neporušila čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, když založila napadené rozhodnutí na existenci nadbytečné kapacity ve Společenství a na nedostatku prokázání existence běžných odbytišť, aniž by přezkoumala prospěšné cíle a účinky podpory pro dotčený region.

178 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem žalobkyně, podle kterého sporná podpora pouze kompenzovala hospodářské nevýhody oblasti Eemshaven ve srovnání s oblastí Terneuzen (Nizozemsko), kterou by upřednostnila v případě neexistence podpory.

179 V tomto ohledu je třeba uvést, že podniky přijímající podporu v zásadě mohou mít legitimní očekávání ohledně legality podpory až po jejím schválení Komisí na základě postupu uvedeného v článku 88 ES (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 11. listopadu 2004, Demesa a Territorio Histórico de Álava v. Komise, C-183/02 P a C-187/02 P, Sb. rozh. s. I-10609, body 44 a 45 a citovaná judikatura, a ze dne 15. prosince 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, Sb. rozh. s. I-11137, bod 104). Jelikož takové legitimní očekávání neexistuje, nesou s sebou, z pohledu přezkumu státních podpor ze strany Společenství, všechna obchodní rozhodnutí založená na perspektivě poskytnutí podpory neschválené Komisí rizika spojená s hospodářskou činností podniku žádajícího o podporu v tom smyslu, že případná znevýhodnění utrpěná z důvodu takových rozhodnutí nelze při přezkumu prováděném Komisí zohlednit.

180 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba zamítnout rovněž druhou část druhého žalobního důvodu, a tedy druhý žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně použití čl. 87 odst. 3 ES

181 Žalobkyně, podporovaná Nizozemským královstvím, se domnívá, že vzhledem k tomu, že výpočty provedené pro účely získání údajů o nadbytečných kapacitách na trhu se sladem uvedené v napadeném rozhodnutí nebyly specifikovány, nelze ověřit, zda na trhu se sladem ve Společenství skutečně existovala nadbytečná kapacita, a v jakém rozsahu měla dotčená investice na tuto situaci vliv. Vyvozuje z toho, že napadené rozhodnutí je stiženo nedostatkem vhodného odůvodnění, což je porušením povinnosti Komise uvést odůvodnění stanovené v článku 253 ES.

182 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

183 V tomto ohledu postačí uvést, jak vyplývá z bodu 106 výše, že Komise v rozporu s tvrzeními žalobkyně upřesnila zdroje údajů týkajících se nadbytečné kapacity existující na trhu během přezkoumávaného období.

184 Je tedy třeba zamítnout rovněž druhou část čtvrtého žalobního důvodu jako neopodstatněnou.

3. *Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady řádné správy*

Argumenty účastníků řízení

185 Žalobkyně vytýká Komisi, že neprovedla řádný přezkum všech aspektů týkajících se poskytnutí subvence, včetně vývoje a událostí, k nimž došlo mezi přijetím rozhodnutí o poskytnutí podpory a přijetím napadeného rozhodnutí. Odkazuje na judikaturu a domnívá se, že informace nemusí být poskytnuty pouze členskými státy či ostatními účastníky řízení, ale že by Komise měla zohlednit rovněž veřejně dostupné informace.

186 Tvrdí, že napadené rozhodnutí se v zásadě zakládá na údajích o kapacitě poskytnutých sdružením Euromalt, zájmovou skupinou zastupující její konkurenty, kteří měli obchodní zájem zabránit modernizaci jejích kapacit. Uznává, že určitý počet vnitrostátních sdružení výrobců sladu podpořil závěry sdružení Euromalt, ale tato sdružení nespecifikovala, jak byly jejich údaje o kapacitě vypočteny, nebo odkazují na údaje uvedené v dopise sdružení Euromalt ze den 3. srpna 2005. Vytýká Komisi, že nezohlednila zprávy týkající se trhu se sladem vypracované RM International, H. M. G. a Rabobank, jež potvrdily, že sladovnické odvětví Společenství bylo předmětem rychlých strukturálních změn a že nabídka a poptávka po sladu ve Společenství se do roku 2006 vyrovnají.

187 Domnívá se, že argumenty týkající se přínosů subvence v rozsahu, v němž podporuje cíle společné zemědělské politiky Společenství, zejména politiky rozvoje venkova, a činnosti Společenství týkající se regionálního rozvoje a soudržnosti, nebyly předmětem řádného přezkumu.

188 Na podporu své argumentace týkající se neexistence řádného přezkumu pro ilustraci uplatňuje, že určení, ze strany Komise, data zprovoznění továrny v Eemshavenu bylo založeno na informacích z Internetu a z vnějších zdrojů, aniž by Komise uvedené zjištění ověřila u žalobkyně nebo nizozemské vlády.

189 Žalobkyně uzavírá, že Komise porušila svoji povinnost v dané věci pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní aspekty a že měla provést hlubší a pečlivější šetření.

190 Nizozemské království argumenty v tomto ohledu nepředložilo.

191 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

Závěry Soudu

192 Tímto žalobním důvodem žalobkyně v podstatě vytýká Komisi, že porušila zásadu řádné správy, neboť měla v dané věci pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní aspekty.

193 Pokud jde o otázku důkazního břemene, je třeba úvodem připomenout, že dotčenému členskému státu přísluší poskytnout všechny informace, které tomuto orgánu umožní

ověřit, že podmínky pro výjimku jsou splněny, a že Komise nemá povinnost šetřit bez návrhu a odhadem, které informace jí měly být předloženy (viz bod 152 výše).

194 Z toho vyplývá, jak již bylo rozhodnuto v bodě 153 výše, že nelze přijmout argument žalobkyně, podle kterého Komise měla zohlednit veřejně dostupné informace. Nadto žalobkyně ani neurčila, které veřejně dostupné informace měla Komise zohlednit.

195 Pokud jde o zásadu řádné správy v oblasti státních podpor, z ustálené judikatury vyplývá, že dodržení zásady řádné správy vyžaduje pečlivý a nestranný přezkum dotčeného opatření ze strany Komise. Komisi tedy přísluší zjistit všechny nezbytné názory, a to zejména požadováním informací od příjemců podpory, aby mohla rozhodnout s plnou znalostí všech rozhodných skutečností ke dni přijetí svého rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 152 výše, bod 62, a rozsudek Soudu ze dne 8. července 2004, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, T-198/01, Sb. rozh. s. II-2717, bod 180).

196 V projednávané věci z výše uvedených úvah vyplývá, že Komise při přezkumu dotčeného opatření prokázala pečlivost a nestrannost. Jak vyplývá z analýzy druhého žalobního důvodu, Komise během celého řízení aktivně shromažďovala a posuzovala důkazy a organizovala setkání s H. M. G.

197 Ohledně argumentu žalobkyně, podle kterého Komise neprovedla řádný přezkum vývoje a událostí, ke kterým došlo mezi přijetím rozhodnutí o poskytnutí podpory a přijetím napadeného rozhodnutí, postačí připomenout, že tento argument je skutkově nepodložený (viz bod 116 a následující, výše).

198 Pokud jde o důvěryhodnost údajů poskytnutých sdružením Euromalt a údajného nezohlednění zpráv týkajících se trhu sladem vypracovaných RM International, H. M. G. a Rabobank, odkazuje Soud na přezkum první a třetí části druhého žalobního důvodu. Z něj jasně vyplývá, že Komise řádně zohlednila různé zdroje informací dostupné v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, a že žádné ze zjištění zásadních z pohledu posouzení legality napadeného rozhodnutí nebylo založeno výhradně na údajích od sdružení Euromalt, takže objektivitu dokumentů pocházejících od uvedeného sdružení nemusí Soud přezkoumávat. Je třeba rovněž připomenout, že žalobkyně nepředložila žádný dokument, dostupný Komisi v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, jež by mohl zpochybnit zjištění obsažená v napadeném rozhodnutí.

199 Pokud jde o argument týkající se neexistence řádného přezkumu přínosů subvence a určení data zprovoznění továrny v Eemshavenu, přezkum druhé a čtvrté části druhého žalobního důvodu jasně prokázal, že uvedené skutečnosti neměly v rámci posouzení slučitelnosti podpory se společným trhem žádný konkrétní význam, takže Komise nebyla povinna v tomto ohledu provést důkladnější přezkum.

200 Ze všech výše uvedených důvodů musí být třetí žalobní důvod vycházející z porušení zásady řádné správy zamítnut jako neopodstatněný, a stejně tak musí být v plném rozsahu zamítnuta žaloba.

K nákladům řízení

201 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Nizozemské království tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) **Holland Malt BV ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.**

3) **Nizozemské království ponese vlastní náklady řízení.**

Czúcz Labucka Soldevila Fragoso

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. září 2009.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu . . . . . II - 3319

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení . . . . . II - 3321

Právní otázky . . . . . II - 3323

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES a k první části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení povinnosti odůvodnění ohledně kvalifikace dotčené státní podpory . . . . . II - 3323

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 3323

Závěry Soudu . . . . . II - 3326

K přípustnosti prvního žalobního důvodu . . . . . II - 3326

K porušení čl. 87 odst. 1 ES . . . . . II - 3327

K odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se ovlivnění obchodu uvnitř Společenství a hospodářské soutěže . . . . . II - 3334

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 3 písm. c) ES a ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu týkající se nedostatečného odůvodnění v tomto ohledu . . . . . II - 3337

K první a třetí části, které vycházejí z nesprávného výkladu a nesprávného použití pokynů a z nesprávného posouzení ohledně nadbytečné kapacity . . . . . II - 3338

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 3338

Závěry Soudu . . . . . II - 3343

– K nadbytečné kapacitě na trhu se sladem . . . . . II - 3347

– K neexistenci běžných odbytišť . . . . . II - 3353

Ke čtvrté části druhého žalobního důvodu, vycházející z nezohlednění událostí, k nimž došlo mezi přijetím rozhodnutí o poskytnutí podpory a přijetím napadeného rozhodnutí II - 3359

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 3359

Závěry Soudu . . . . . II - 3360

Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z neexistence odpovídajícího zvážení přínosů podpory a jejího dopadu na podmínky obchodu ve Společenství . . . . II - 3361

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 3361

Závěry Soudu . . . . . II - 3364

Ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně použití čl. 87 odst. 3 ES . . . . . II - 3368

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady řádné správy . . . . . II - 3369

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 3369

Závěry Soudu . . . . . II - 3370

K nákladům řízení . . . . . II - 3373